

Men stórstur er
kærleikin
Sjónleikur eftir
Per Olov Enquist
Týðari
Elin Súsanna Jacobsen
Leikstjóri Alexander
Kørschen

Það var eitt sindur
harmiligt að koma í Sjón-
leikarhúsið týskvöldið, har
bert nokur fá tándur stóðu
í forstovuni og bíðaðu
eftir, að leikurinn "Men
stórstur er kærleikin" eftir
Per Olov Enquist, varð
framfördur. Tú hugsaði
beinanvegin, at her mundi
íkkí fara at gangast væl,
og tókti synd í leika-
runum, sum hóast lítil
undirtøku, noyddust á
pallin: The Show must go
on, men væl var, tí her
fingu tey fáu nakað heim
við sær, sum als ikki
hevði nakað við á-
skoðaratal at gera. Sum
leikur fór, gloymdi tú
tömu stólasetrini og á pall-
inum funnu leikarnir aftur
á rætt, eftir lítli løtu.

Leikurinn "Men stórstur
er kærleikin" snýr seg um
ein sálarliga sjúkan mann,
ið hevur dripið tvey fólk,
seitt eld á húsin hjá abba
sínunum, gjørt seg inn á
annan mann á stovninum,
har hann býr, og sum at
enda hevur dripið fressin
Valde, hóast hann var
einasti vinur hansara.

**NAVNLEYSUR
HÖVUÐSLEIKARI**
Hann - hövuðsleikarin
hevur einki navn (Egi
Dam) hevur nú roynt at
beina fyrir sær, og fyrir at
fáa greiði á, hvi hann
royndi tað, hevur stovn-
urinn sent boð eftir einum
presti (Margreta Næss),
sum skal royna at hjálpa
tí sjúka. Lisbeth (Birta
Mohr) er leiðari á stovn-
inum og samstundis pro-
jektleiðari fyrir eini kar-
ning á stovninum, sum
misedyndast.

Pallprýði eru hvít bak-
tjöld og sjálvur pallurinn er
ein flata sum hellir móti
áskoðaraplássunum. Ein
stólur er einasti lutur á
pallinum, sum leikarnir
snúgva og snara seg um.

alt eftir, hvat fer fram á
palli. Ein vaktarmaður í
hvítum búna er orðleysur
leikari, sum er inni allan
leikin á táb, (tað eru
hinir leikarnir eisini) í ein
tíma og trí korter. Kortini
er hesin leikarin ein av
størstu forðingunum.
Hann er ímynd upp á tað
afturlæsta rámið - stov-
nurin, har hin sjúki býr og
samstundis myndin fyrir
sálarligu støðu hansara.

Sjúklingurinn loyvir ong-
um at sleppa inn til
innastu tankar sínar, bert
fressurin Valde hevði
hann álit á, men hann tók
lívið av honum!

KENSLULEYS VIÐFERÐ

Har standa tey so sum
súlur, projektleiðarin á
stovnunum, sum ger roynd-
ir við búfólkunum, prest-
urin, sum skal hjálpa,
vaktarmaðurin, sum skal
ansa eftir, og so tann
navnleysi sjúklingurinn,
sum ringir seg saman og
brettir sær á í stólinum,
eins og hann skiftivís ber í
bøtufakafyrissærslvum,
argar viðgerðarfólkini, er
harðrendur og sigur
skenskar søgur, tá hann
allharhelst hevur hug til at
fjalla seg fyrir nasku spurn-
ingunum, sum skulu av-
dúka innastu tankar
hansara.

VIÐGERÐARFÓLK UNDIR SJÓNEYKU

Per Olov Enquist er væl
kendur fyrir sínar at-
finningarsomu áskoðanir.
Hann setur í hesum leiki-
num spurnartekin við
stovnsviðgerðarar og sjúk-
ingar á stongdum stovn-
um. Her er tað greitt, at
tað eru teir serkønu við-
gerðarnir, sum verða koyr-
dir undir sjóneykuna,
heldur enn tann sjúki. Tað
er eisini eyðsæð, hvussu
lítla virðing tey serkønu
hava fyrir sjúklingunum.
Tey eru bert talvfólk,
ætlað at flyta higar og
hagar við roynd og
kanningum, til tess at
spælið hjá viðgerðarunum
skal ganga upp. Verður
úrslitið ikki sum framan-
undan væntað órymisti

Mynd: Kalmar

Egi Dam hevur leiklutin
sum tann navnleysi
sálarliga sjúki maðurin.
Tey, sum eru um hann,
skulu hjálpa honum at
liva. Spurningurin er um
viðgerðarar hava skil
fyrir at hjálpa einum
brekaðum, um tey ikki
samstundis hava góðar
kenslur og áhuga fyrir tí
neyðstadda.

Leiklist fyrir tómunum áskoðaraplássunum

tey, og tá er ikki lætt at
vera tann sjúki, sum skal
hjálpa teimum serkønu at
finna rætta úrslitið. Hvør
skal tá verja tann verjul-
eysa?

ORDARÍKT LEIKRIT

Tað er ógjørligt at taka
saman um í hesum leiki,
sum fer fram í Sjón-
leikarhúsinum, vónandi
nakrar ferðir afturat. Hann
skal siggjast, upplivast og
umhugsast væl og virðil-
iga.

Leikritið er so ordaríkt
at leikarnir á pallinum
neyvan hava roynt síkt
áður. Um tú ikki visti
betur, hevði tú mett hand-
ritið at verið útværpsleik.
Nóg eru orðini og fáar
rørslur hava leikarnir at
stuðla seg til. Tú kundi
sagt, at tað var ótakssar at
arbeiði hjá leikarunum,
men kortini riggaði tað
væl. Einamest tí leikarnir
vóru væl vandir og dugdu
at halda heldur einstátaða
pallframförluni í ney vum
teyrum.

Egi Dam hevði leiklutin
sum tann navnleysi, og
her var ein sonn fragd at
siggja, hvussu væl hann

hevði tikið móti
leikstjórnaranum. Hann er
tann leikarin, sum spælir
bólin út til hinar, og tað
megnaði hann til fulnar.
Birta Mohr hevði heldur
ótakssaman leiklut, sum
tann kenslukaldi leiðarin á
einum stongdum stovni.
Tað er ivaleyst trupult at
fáa greiði á, nær slíkur
persónur tekur valdið av
sjúklingunum, nær tann
serkøni kennir sjúklingin
betur, enn hann kennir seg
sjálvan. Eitt sindur stírvíð
spæli, men kortini var

ímyndin har.

GÓÐUR LURTARI

Margreta Næss er sálar-
hirdin, sum hevur lært at
lurta, tá onnur tosa. Hetta
megnaði hon eisini kropsl-
iga at vísa á pallinum.
Tað er ikki sum at siga tað
áhalddandi at "spæla"
lurtarin og ikki missa
tamarhaldið í slíkum
leikluti.
Elin Súsanna Jacobsen
hevur týtt leikin, og hon
hevur ikki gjørt nakað fyrir

at pynta um ræðuleikan í
orðum. Áskoðarin kennir
seg onkuntíð úrlatan, so
ljót eru orðini, men
veruleikin er ikki alíki líka
vakur og snotiligur. Í
hesum føri stóðu orðini
sína roynd. Tað kundi ikki
sigast ørvísi.

Av røttum ein serstak-
liga løgin kensla at sita í
gapandi tóma salinum í
Sjónleikarhúsinum hetta
kvöldið, men avgjørt kann
áhugaverdasta løtan í
leikin. Dagur Joensen